

Vltava 14. – 22. června 1991

Účast: Helča, Pavel, Hanka, David, Jana, Jirka H. ml., Alena s Lucinkou, Pavla a Standa s Pětou, Karel S., Peršing, Markéta - Bá, Eva, Melíšek a Majka

Pátek 14. června 1991 (Praha – Vyšší Brod): Start celé akce byl umístěn na Hlavní nádraží, odkud všichni až na Láďu, Karla a Standu vezoucí nákladákem kánoe (původně měli odjet v poledne, ale Standa se pár hodiněk zdržel, a tak vyrazili mnohem později) odjížděli vlakem směr České Budějovice.

Po trapných scénách s šéfy v Kolbence nakonec dorazil i Pavel, který byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Byl však vážně „hendykepován“ tím, že z důvodu striktně nařízené žaludeční diety nemohl ředit krev lihem, a před vodou si musel se sebezapřením slíbit, že nevytře víc než dvě až tři piva denně a namísto guláše „palihubu“ se odbude dietním párkem. Byla zde také velká skupina „nováčků - plaváčků“, jichž bylo letos plných šest. Šestice David, Hanka, Jana, Jirka, Eva a Markéta tak výrazně posílila naši vodáckou partu.

Zaujali jsme místa ve vlaku a začalo se tradičně popíjet. Absentovali jen Alena, starající se o Lucinku, Pavel a z neznámých důvodů i David. Nejhůře dopadl, nikoli však kvůli vypitému alkoholu, Jirka, na kterého Pavel střídavě zvrhával bundou nebo kytarou meruňku, pivo a obzvláště lepivé klášterní tajemství donesené Helčou.

Po několika hodinách a dvojitým přestoupení jsme konečně dorazili do Vyššího Brodu. Ještě předtím jsme však museli zpacifikovat těžce podroušenou Pavlu. Té se nějakým záhadným způsobem podařilo otevřít spojovací dveře mezi vagóny. Problém byl v tom, že jsme byli v posledním vagóně o ona si jen tak v pohodě stála ve dveřích, držení se za madla vyrovnávala stabilitu a zpívala si sledujíc koleje ubíhající za vlakem.

Chvilku jsme poseděli s „veselými kalíšky“ v a před vinárnou na náměstí a pak jsme se již za tmy sesuli do kempu. Stany byly již našťestí postaveny. Láďa, Karel a další se vydali do hospody, Jana s Hankou šly spát a Helča, Pavel, David, Markéta a ještě kdosi se přifařili k ohni jakýchsi intelektuálů, kteří byli vrcholně distingovaný a bavili se velice na úrovni. To nebylo nic pro nás, pročez jsme je zanechali v jejich oduševnělých hovorech a rozjímání o vodě a pozvali se k jiné skupině. To celkem ani nebyl problém, neboť ve vyšebrodském kempu bylo tradičně plno a večer kolem nás hořelo asi tisíc ohňů. Jeden vodák z této party si od Pavla půjčil kytaru (no spíše atrapu kytary), aby ji sladil s jejich hráčem. Když to asi po čtvrt hodině precizní práce udělal téměř dokonale, byli z toho již všichni ospalí, a tak ho Pavel z milosti nechal zahrát jednu písničku a se slovy: „Dobrou noc“ si ji zase vzal a šel spát. Brzy ho následovali i ostatní a jen v Avii se konal až do rána mejdan za účasti Ládi, Karla, Markéty a Evy.

Sobota 15. června 1991 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): Ráno nás už v sedm hodin probudil „šílený“ Peršing, který se zjevným zaujetím uděloval instrukce, jak si počínat na vodě, Evě a Markétě. Obě totiž přivedl do party on, když dlouho nemohl najít žádného háčka až nakonec sehnal prostřednictvím inzerátu hned dva. Přitom začal ze zcela nepochopitelných důvodů říkat Markétě Bá, což už jí zůstalo.

Vysvitlo sluníčko a bylo hezké počasí. Vyrazili jsme na nákup potravin, posnídali, sbalili a ještě stihli navštívit místní starobylý Vyšebrodský klášter. V jednu odjeli Standa, Karel a Láďa Avii do Rožmberka. Měli se vrátit ve dvě, ale nestalo se, protože se jim do cesty připletla hospoda. Ostatní zatím marně čekali v kempu. Kolem čtvrté, když už byli hladoví, pít už také

nebylo co, a sluníčko začalo ubírat na intenzitě, se vydali do města. Zde zjistili, že zmíněná trojice sedí v hospodě a nejeví známky toho, že by ji hodlala v dohledné době opustit. Protože na naše upozornění, že vyjedeme bez nich, reagoval Karel slovy: „Tak jed'te!“, vyrazili jsme sami. V táboře jsme zanechali jen singlovku, kterou si Standa dovezl z loňské Ohře. Jak jsme zjistili, jednalo se nikoliv o kánoi, ale o poněkud přerostlé kropicítko ke konvi, které vydrželo na hladině stejně dlouho jako kovadlina. Důvodem bylo několik desítek menších i větších děr, o nichž si Standa, když ji s sebou bral, asi myslel, že by nemusely při jízdě až tak vadit. Pouze Melíšek s Majkou se vydali do Rožmberka pěšky v plavkách a budili korzující na německými a rakouskými turisty frekventované silnici zasloužený rozruch.

Po několika stech metrech plavby jsme se přiblížili k [jezu U Bílého Mlýna](#) ve Vyšším Brodě. Vody bylo poměrně dost, a tak velké vlny pod jezem pěkně vyhazovaly, na což doplatily, snad s výjimkou Aleniny a Helčiny kánoe, všechny lodě. Už zde jsme ale zjistili to, co mnozí zadáci s hrůzou a děsem měli možnost v dalších dnech poznat na vlastní kůži. Bá byla značně nestabilní a to i v parníku.

V půli cesty se stalo nemožné, Standa nás na singlovce dojel. Přiblížili jsme se Rožmberku, ale ještě předtím jsme si na zahrádce jednoho domku na pravém břehu řeky, kde si jistý šikovný chlapík s rodinou udělal vodácké občerstvení, dali něco na posilněnou. Ceny byly doslova šokující, ten člověk to snad dotoval z vlastní kapsy. Za dvanáct korun i s dýžkem jsme měli polévku s pečivem, pivo a jako moučník k tomu palačinku.

V kempu jsme postavili stany a večer se popíjelo a zpívalo při hře na kytaru u ohně.

Neděle 16. června 1991 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Ten den odjel domů Standa, zanechajíc Pavle malého Pét'u, Eva, Melíšek s Majkou a Karel, jenž psychicky nevydržel to, že jsme včera skutečně vyjeli bez něj. Bohužel s sebou odvezl jeden „parník“, čímž nám zaškodil, protože míst v lodích byl nedostatek.

Hned vyplutí bylo famózní. Po včerejšku ještě lehce zelený a poněkud vratký David s Janou se špičkově cvakli, a bylo to ze všech našich cvaknutí během celé vody to nejefektivnější. Po odražení se od břehu jejich loď totiž popadl proud a bokem je hnál na kámen. Oba dva měli pádla na stejné straně, na což jsme je varovným pokřikem: „Prohod'te si pádla!“ upozornili. Bohužel, nebo bohudík, oba zareagovali stejně. Přehodili si je na druhou stranu. To už ale byli na kameni a vzápětí ve vodě. Jana, které přitom uplavala pláštěnka, volala zoufale v šoku ze studené koupele na nedaleko stojícího rybáře: „Pane rybář, chyt'te mi pláštěnku, je mojeho dědečka a nemůžu bez ní domů,“ což vyvolalo salvu smíchu ze břehu.

Dlouhou trasu vedoucí převážně mezi strmými zalesněnými stráněmi jsme zvládli dobře až na závěr. Nejprve jsme museli absolvovat proplutí Větrním, kde asi čtvrt hodinová pout' kolem tohoto smrdutého papírenského kolosu vyrůstajícího z řeky namísto levého břehu Vltavy a vydávajícího šílený hukot byla značně deprimující. Alespoň, že jsme mohli sjet velký [jez Pečkovský mlýn](#) dlouhou úzkou retardérou, jež v temnu stahujících se mraků vypadala hrůzostrašně, ale až na malé „kopnutí“ při jejím vyústění byla pohodová. Hned nato nás zaskočila u [jezu Konopa](#) pod Papouščí skálou, kilometr před kempem, tropická bouřka, která se změnila ve vytrvalý déšť a přinesla s sebou ochlazení. Schování pod skalou jsme chvíli čekali, jestli to nepřejde, ale pak jsme poznali marnost tohoto počínání a pluli dál.

Do Nového Spolí u Českého Krumlova jsme dorazili dost pozdě a tak jsme se hned po postavení tábora na promočené louce spěšně vydali na večeři. Po hodině chůze, během níž jsme prošli napříč celým Krumlovem a několika hospodami, kde vesměs zavírali a tudíž s námi nechtěli nic mít, jsme se doplazili k motorestu. Majitel ale naší početné skupině po půl hodině čekání donesl jedno jediné pivo za dvanáct korun a dětem polévku. To už bylo i na nás moc!

Po návratu jsme se přidali k Davidovi a Lád'ovi, kteří udělali ze všech nejlépe, když zahnali hlad pivem, a napájeli se v táborovém bufetu. Tam se pak „pařilo“ až do čtyř ráno s partou maturantů, kteří se rozhodli dojet až do Prahy. Otipovali jsme je na to, že pokud budou mít dost peněz, tak tam dorazí někdy v říjnu. Jeden z nich v závěru metl pod sebe „kačenu“, na což druhý reagoval při pohledu na jeho dílo dotazem: „Cos to jedl, nákou mrkev, nebo co?“

Pondělí 17. června 1991 (Nové Spolí): Pro nepřízeň počasí jsme zůstali jeden den na místě. Ráno, asi tak do jedenácti hodin, jsme dospali, co jsme zanedbali v noci a odpoledne jsme si prohlédli nádherné historické centrum [Českého Krumlova](#).

Večer jsme se svorně odebrali do hospody U Kulatý báby. Bába však nebyla rozhodně kulatá, ale spíše seschlá a pomrtvičná, a její věk by se dvouciferným číslem vyjadřoval jen s velkými obtížemi. Pavel se naivně domáhal sodovky, ale namísto ní dostal ráznou odpověď: „Mám jenom pivo a rum!“

Úterý 18. června 1991 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Krátce poté, co jsme vypluli na kánoích na další cestu, se objevil u prvního [jezu Na Rechlích](#), umístěným pod dřevěným mostem, Standa. S sebou přivezl Evu, jež v Praze podstoupila náročnou zkoušku z matematiky, a naopak si odvezl domů malého Pét'u. Pak už jsme se mohli pustit do bravurní jízdy krumlovskými jezy. Ty v oblouku, jímž Vltava prochází historickou část tohoto klenotu mezi městy, vytváří pomyslnou kaskádu, vyhledávanou všemi vodáky. Na [jezu U Jelení lávky](#) pod vysoko se tyčícím hradem na levém břehu, kde se většina lodí vycvakala nebo byla alespoň zalita vysokou vlnou, se přitom po cvaknutí málem utopil Pavel, jehož stahovala pod hladinu pláštěnka. Tu si totiž předtím, když se mu roztrhla, u pasu zavázal provazem, aby mu ve větru nevlála. Tím však vytvořil jakousi nádržku, spíše však bazén, do něhož se mu nahnulo asi dvacet kilo vody... Zatímco ostatní pod jezem zachytili kánoi a vidouc ho, že plave ke břehu, se začali zabývat rozborem, jak kdo s úspěchem či neúspěchem jez sjel, a vylévání vody z lodí, dostal se Pavel do vratiproudu a držíc v zubech pádlo a stahován pod vodu pláštěnkou plaval rychlostí asi metr za hodinu ke břehu. Pak si ho naštěstí ostatní všimli a rychle mu pomohli. Málem však omdlel, když mu pak Bá, v ten den jeho háček, nevinně řekla: „Já jsem nás radši otočila, abysme se necvakli později.“

K večeru jsme dopluli do Zlaté koruny a David, Lád'a a Pavel zašli do nedalekého lesa pro dřevo na táborák. Les byl ale totálně vysbíraný, a tak setnuli dvě soušky, v korunách však ještě lehce nazelenalé, a dotáhli je do tábora. Holky pak poslali pro kletí na podpal. Zanedlouho byli šokováni, když se objevily s ještě zelenou korunou stromu, kterou tam předtím nechali, aby nebyli nápadní. Pavla a Helča přitom hlasitě spílaly neznámým vandalům.

Na večeri jsme opět šli do hospody a odtud se přesunuli i s partou Mělničáků, s nimiž jsme se zde seznámili, k „ohni“.

Mělničáci byli dosti kuriózní skupinka, zejména pak jeden z nich, který si hned první den vody zlomil nohu a po její zbytek byl odsouzen do role doprovodného autobusu a to byl ještě rád, že se mu v dešti a vlhku nerozpustila sádra. S různými zraněními byli ale dohromady asi tři a trochu tak připomínali polní lazaret. Protože měli Mělničáci díky „zlomeninám“ přebytek míst v lodích a my naopak nedostatek, začali lákat holky na družbu, ale díky svým ztrátám nebudili potřebnou důvěru. Nakonec nabídky využila pouze Helča.

Dříví v táboráku bylo tak mokré, že se jednalo spíš o zdroj kouře, než o oheň, a rozhořel se bohužel, až když šli všichni spát...

Středa 19. června 1991 (Zlatá Koruna – Boršov; 19,5 km): To byla asi nejhezčí trasa za celou vodu. Jedna peřej střídala druhou, kánoe jsme vedli dravým proudem živeným z několikadenních dešťů, řeka s kamenitým dnem v údolí se strmými svahy byla lemována

krásnou nedotčenou přírodou. Navíc jsme minuli i zříceninu hradu Dívčí kámen majestátně čnící na skalním ostrohu. No paráda!

Naším cílem bylo údajné tábořiště v Boršově, ale ještě před jeho dosažením nás zastavily voláním z pravého břehu Vltavy „zlomeniny“, které na silnici u řeky parkovaly se svojí Avii. Snadno nás přemluvily, ať přistaneme a utáboříme se zde. Hospodský z [putyky Pod Skálou](#) nám tady totiž povolil přespat ve dvou stanech na svém pozemku pod hospodou.

Za odměnu jsme ihned po jejich postavení navštívili i s mělnickou partou „tábořící“ v Avii jeho lokál a udělali mu vydatný kšeft. Hospůdka byla velmi útulná, neboť byla tvořena vysutou terasou s výhledem na řeku. Soukromník makal u pípy, Láďa s kytarou, tančilo se, zpívalo, popíjel výtečný točený Samson a tak se tato pitka stala jednou z nezapomenutelných. Nápojem večera však byla Růžová Heluš (griotka s vodkou), kterou paní majitelová mixovala za odborného dohledu Aleny. David, kterému Pavel svěřil foťák, ať udělá nějaké snímky, se tak vžil do role fotografa, že vyfotil celý film a celý večer tak zdokumentoval více než dostatečně.

Čtvrtek 20. června 1991 (Boršov – Hluboká; 20,1 km): Dopoledne jsme se rozloučili s Mělničáky, kteří odjeli domů, a pak se vydali na další trasu. Tento úsek byl ale pravým opakem předchozího. Vltava opustila kopcovité šumavské podhůří a vtekla do Budějovické pánve, což se projevilo i na rázu řeky. Ta se díky kaskádě velkých jezů zklidnila. Pro nás to znamenalo přenášení kánoí s bagáží přes dvě hydroelektrárny v [Českých Budějovicích](#). Byli jsme tak nuceni absolvovat dva asi dvěstěmetrové úseky u [Trilčova](#) a [Jiráskova jezu](#). Ve čtveřicích nesoucích „parníky“ obtěžkané barely a stany jsme si přitom pěkně mákli. Navíc se lodě spouštěly na „koňadrách“ z betonové navigace pod jezem do nechutné naplaveniny bahna a výkalů, jimiž jsme pak museli ke kánoím ještě projít. Náladu jsme si chtěli spravit koupelí v bazénu, ale ten byl k naší smůle uzavřen, a tak jsme jen zapózovali turistům u sochy Samsona na náměstí a pokračovali dále. Alespoň se znatelně zlepšilo počasí, nepršelo a výrazně se oteplilo.

To nejhorší nás však ještě čekalo. Řeka pod městem připomínala průjezd žumpou. Plavaly po ní splenice megahoven o průměru půl metru, ze kterých se po píchnutí pádlem ozývalo syčení provázené zápachem vyvolávajícím představu výbuchu penicilínky. Ke všemu jsme u [jezu v Českém Vrbném](#) zjistili při přiražení ke břehu, že je kompletně zanesen asi deseticentimetrovou vrstvou průjmu. Pádly jsme si tedy museli prohrnout cestu po schůdcích jako pluhem na horách a pak přenést lodě pod jez, kde už naštěstí voda byla podstatně přijatelnější. Helča citlivá na nejrůznější zápachy statečně odolávala „štekajíc“ při každém nadechnutí se nosem, ale po výstupu na břeh podlehla a byla nucena odběhnout do nedalekého křoví si vyprázdnit žaludek...

Kemp v Hluboké, ze kterého si nový majitel udělal ubytovnu pro solventní západoevropské turisty, byl pro nás uzavřen. Nezbyvalo než přeplout na pravý břeh a postavit si stany v místním parku (v té době tedy spíše staveništi). Večer následovala anabáze za otevřenou hospodou. Pobavil nás až v hotelové restauraci místní výpitek se svým sípavým hlasem připomínající herce Němečka.

Pátek 21. června 1991 (Hluboká): Vltava byla zdolána a tak jsme měli volno. Vypravili jsme se tudíž až na Láďu s Davidem, kteří zůstali v hospodě, a Alenu s Lucinkou, které odjely domů, do budějovického bazénu, jenž se stal pro většinu z nás tou největší možnou rozkoší, neboť jsme se po týdnu mohli opět umýt v teplé vodě. Většinu času jsme strávili v šatnách ve sprchách, ze kterých jsme na sebe nechali proudit horkou vodu. Poté jsme se přesunuli do vyhrátého dětského bazénku, ale plavčík evidentně nevěřil našim báchorkám, že jsme neplavci, a vyhnal nás ven.

Odjezdem Aleny, která díky svému vlivu na počasí byla někdy přezdívána jako „dešťovka“, se udělalo opět nádherně. Tato přezdívka nebyla vůbec nadsázkou. Bylo totiž až tajemné, jak její příjezd na vodu přinášel deště, bouřky, povodně, tajfuny, orkány a pokles teploty o pět až dvacet stupňů. Naopak s jejím odjezdem se obloha stávala blankytně modrou a sluníčko začínalo hřát. Tak tomu bylo i tentokrát. Jirka si tímto povzbuzen chtěl sjet [jez v Hluboké](#), tzv. „smrták“, s vlnou vyhazující kánoe doprava a vzhůru. Ten ho však za jeho smělost katapultoval zcela jinak, než si představoval, a při cvaknutí ho prohnal proudem přes rozbité betonové retardační „šipy“, kde si Jirka lehce ohobloval klouby prstů. Večer pak v hospodě se zaflastrovanými pěstmi vypadal jako největší vybouchávač.

K večeru přijel Standa a všichni společně jsme se vypravili do po rekonstrukci otevřené hospody U Dostálů oslavit svátek Pavly, což se velmi vydařilo. Za pomoci Láďovy kytary, Standových umělých zubů, jež stejně jako loni v Kynšperku kolovaly z jednoho talíře a půllitru do druhého, apod. se rozhýbala celá hospoda. Přestože po týdnu jsme měli už „vybitý baterky“, opět se pařilo až do rána.

Sobota 22. června 1991 (Hluboká – Praha): Dopoledne se začalo balit a nakládat do Standovy Liazky. Pavel s Helčou si ještě sjeli jez, ale dopadli stejně jako Jirka. Při záchranné operaci, kdy se ostatní vrhli do vody, aby jim pomohli vylovit kánoe, si Peršing, jenž si den předtím liboval, že letos poprvé neutopil na vodě brejle, je odložil na břehu. Zde mu je ale rozšlápla Pavla spěchající na pomoc.

Pak už se vše přesunulo do Prahy. Láďa, David a Standa nákladěákem, ostatní vlakem. Všichni krom Pavly a Standy pak zamířili k Láďovi na „dopitnou“...